

Sygn. akt V CSK 597/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa C. Sp. z o.o. spółki komandytowej w R.

przeciwko V. Sp. z o.o. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 5400 (pięć tysięcy czterysta 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność, wskazując na naruszenie przez sąd art. 65 § 1 i 2 k.c. przez niewłaściwą interpretację postanowień łączącej strony umowy.

Jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, odwołanie się w celu uzasadnienia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga wskazania we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania - w ramach stosownego wywodu - przepisów prawa, które zostały naruszone w taki sposób, że doprowadziło to do oczywistej, ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Oczywiście jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN

1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, niepubl.).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. W sprawie ustalono, w sposób wiążący dla Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), że doszło do podpisania bez zastrzeżeń protokołu odbioru prac. Dokonanie odbioru dzieła nie pozbawia wprawdzie inwestora uprawnień związanych z wykonaniem robót niezgodnie z umową (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2006 r., I CSK 276/06, niepubl. i z dnia 24 lipca 2009 r., II CSK 61/09, niepubl.), stanowi jednak, jeżeli nastąpiło bez zastrzeżeń, odpowiednik pokwitowania spełnienia świadczenia i zamyka etap wykonania zobowiązania. Dalsze relacje stron, związane z wykryciem ewentualnych wad, kształtują się na zasadach przewidzianych dla odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady dzieła i odpowiedzialności gwarancyjnej. Odbiór dzieła, niezależnie od swego aspektu faktycznego, może mieć również *quasi*-umowną naturę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 287/11, OSNC 2012, nr 11, poz. 131), a uprawnienie inwestora do odmowy odbioru dzieła w razie stwierdzenia usterek nie jest nieograniczone i zależy od tego, czy wada ma istotny charakter (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 336/16, niepubl.).

W tym stanie rzeczy należało uznać, że skarżąca nie wykazała, aby przyjęta przez Sąd Apelacyjny ocena prawna w kontekście art. 65 k.c. była ewidentnie błędna lub prowadziła do uznania, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy. Skarżąca nie powołała zarazem innych przyczyn kasacyjnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1-3 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.